

EŞİK 4

Şirket Sadece Başlangıçtı

Uzun yıllar boyunca bir kariyer kurduğuma inandım.

Makul bir inançtı.

Her sabah çalışmak için kalkıyordum.

Her haftanın hedefleri vardı.

Her ayın sonuçları vardı.

Her yılın bir bilançosu vardı.

Her şey, hikâyenin merkezinin iş olduğu düşüncesini doğruluyor gibiydi.

Sonra zaman geldi.

Ve zaman, her zamanki gibi, her şeyi yerine koymayı üstlendi.

Bugün, geriye bakınca, sayıları insanları hatırladığım kadar hatırlamıyorum.

İstatistikleri konuşmaları hatırladığım kadar hatırlamıyorum.

Prosedürleri kararları hatırladığım kadar hatırlamıyorum.

Şaşırtıcı bir keşif.

Değerin yapılarda olduğuna inanarak bir ömür geçiriyoruz.

Sonra değer, o yapıları aşan insanlarda gizli olduğunu keşfediyoruz.

Kesin kuralları olan bir dünyaya girdim.

Açık hedefler.

Yüksek standartlar.

Disiplin isterdi.

Sorumluluk isterdi.

Kestirme yollara pek yer vermezdi.

Zorlu bir ortamdı.

Ve bu bir şanstı.

Çünkü disiplin bir saygı biçimidir.

Her şeyden önce insanın kendine karşı.

Yeteneği sürekli yücelten bir çağda yaşıyoruz.

Ben farklı bir şeye saygı duymayı öğrendim.

İstikrar.

Yetenek bir kapı açabilir.

İstikrar koridoru geçmeni sağlar.

Birçok parlak insan kaybolur.

Birçok sıradan insan ise olağanüstü işler kurar.

Fark nadiren zekâdır.

Çoğu zaman süreklilik.

Gün ardına gün.

Karar ardına karar.

Sorumluluk ardına sorumluluk.

Temel bir şeyi anlamaya işte orada başladım.

Bir örgüt gerçekte asla binalardan oluşmaz.

Logolardan oluşmaz.

Sloganlardan oluşmaz.

Zaman içinde tekrarlanan davranışlardan oluşur.

Her şirketin bir görünür, bir de görünmez kültürü vardır.

İlki broşürlerde görünür.

İkincisi kimse bakmadığında ortaya çıkar.

Bir sorun geldiğinde.

Bir müşteri memnun olmadığında.

Bir sonuç eksik kaldığında.

Bir kriz kapıyı çaldığında.

Gerçekten önemli olanı işte o anda keşfedersin.

Yıllarca baskı altındaki erkekleri ve kadınları gözlemledim.

Kimileri tümüyle değişiyordu.

Kimileri en iyi yanlarını ortaya koyuyordu.

Ve işte o anlarda öğreniyordum.

Başarılardan değil.

Tepkilerden.

Çünkü bir insanın gerçek kimliği nadiren kolay günlerde ortaya çıkar.

Bir şey kırıldığında kendini gösterir.

Plan başarısız olduğunda.

Güven yok olduğunda.

Yalnızca karakter kaldığında.

Hayatımın en önemli derslerinin çoğu bir derslikten gelmedi.

Bir kitaptan gelmedi.

Gündelik karşılaşmalardan geldi.

Meslektaşlardan.

Müşterilerden.

Muhtemelen bir şey öğrettiklerini hiç hayal etmemiş insanlardan.

Hayat çoğu zaman böyle işler.

En önemli ustalar kendilerini usta olarak sunmaz.

Yalnızca önümüzde yaşarlar.

Ve onlardan bir şey kalır.

Yıllar geçtikçe seyahat etmeye başladım.

Farklı uluslar.

Farklı kültürler.

Farklı diller.

Başta farkları arıyordum.

Doğaldı.

Her ülke kendine ait bir kişiliğe sahip gibiydi.

Bir ritim.

Bir mantık.

Bir duyarlılık.

Sonra bir şey oldu.

Benzerlikleri fark etmeye başladım.

Çocuklarının geleceği için endişeli bir baba.

Kendini feda etmeye hazır bir anne.

Kendi değerini kanıtlamaya istekli bir genç.

Saygı isteyen bir işçi.

Dinlenmek isteyen bir yaşlı.

Koordinatlar değişiyordu.

İnsan şaşırtıcı ölçüde benzer kalıyordu.

Şirketin bir iş yerinden çok daha fazlası olduğunu işte o zaman anlamaya başladım.

Bir pencereydi.

Bana dünyayı gözlemlene olanağı veriyordu.

Yoksa asla tanımayacağım gerçekliklere girme olanağı.

Coğrafyanın insanları sandıklarından çok daha az ayırdığını anlama olanağı.

Her yolculuk bir şey ekliyordu.

Her karşılaşma zihinsel bir sınırı kaydırıyordu.

Her deneyim bir önyargıyı yıkıyordu.

Ve farkında olmadan, işin kendisinden daha büyük bir ders öğreniyordum.

İnsan her sistemden önce gelir.

Her zaman.

Stratejiler değişir.

Pazarlar değişir.

Teknolojiler değişir.

Kuşaklar değişir.

Ama güven kalır.

Saygı kalır.

Verilen söz kalır.

Bunlar asla değer yitirmeyen para birimleridir.

Hayatımın o dönemini yeniden düşündüğümde, onu yalnızca mesleki bir yol saymıyorum.

Onu insani bir çıraklık sayıyorum.

Bir laboratuvar.

Her günün dünyayı anlayışıma bir ayrıntı eklediği gayriresmî bir okul.

Bu yüzden bugün, biri bir kariyeri bir dizi role indirgediğinde gülümsüyorum.

Roller geçicidir.

Dersler kalır.

İnsanlar kalır.

Dönüşümler kalır.

Sonunda yanımda bir örgüt şeması taşımıyorum.

Yanımda bir pozisyon taşımıyorum.

Yanımda bir unvan taşımıyorum.

Yanımda yüzlerce yüz taşıyorum.

Binlerce konuşma.

Sıradan insanlardan alınmış, hesaplanamaz sayıda ders.

Ve her şeyden önce bir kesinlik.

Şirket önemliydi.

Çok önemliydi.

Beni biçimlendirdi.

Beni sınıadı.

Bana asla hayal etmeyeceğim yollar açtı.

Ama varış noktası değildi.

Başlangıç noktasıydı.

Çünkü iş, yetkinlikler kuruyordu.

Dünya, farkındalık kuruyordu.

Ve gerçek hikâye, içimde yavaşça biçimlenen
o hikâye, henüz başlamamıştı.